

Rudie Verbunt

Komt
wel
goed

Clavis
YOUNG ADULT

Komt wel goed

Rudie Verbunt

Komt
wel
goed

BIOLOGY TEACHER

Just a bug?! Ha! We humans like to think we are nature's finest achievement. I'm afraid it just isn't true. This Arkellian sand beetle is superior in many ways. It reproduces in vast numbers, has no ego, has no fear, doesn't know about death and so is the perfect selfless member of society.

Paul Verhoeven & Edward Neumeier, *Starship Troopers*

LADY BIRD

My name is Lady Bird.

MOM

Well, actually, it's not. And it's ridiculous, because your name is Christine.

Greta Gerwig, *Lady Bird*

Rudie Verbunt
Komt wel goed
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: opgroeien, film, coming-of-age, eenzaamheid
NUR 285
ISBN 978 90 448 4664 5
D/2022/4124/161
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

SEQ 1, SCÈNE 1

BINNEN, ZIEKENHUISKAMER, NAMIDDAG

Gammaflitsen. Als ik dit zou verfilmen, dan zou ik daarmee beginnen. Een shot van het heelal en een stem die vertelt over zo'n zwervende straal energie. Een gammaflits veegt alles weg in minder dan één milliseconde. Op de achtergrond klinkt een hartslag-piepje en violen. Als die geluiden plotseling stoppen, zie je de lege winkelstraat met kerstspullen overal, en je ziet mij terwijl ik van het station naar de bioscoop loop. Het sneeuwt. Het is nog vroeg. Ik geef een zwerver twee euro, want het is tenslotte kerst.

Het einde weet ik ook al. Die twee nazi's in close-up, terwijl ze volop aan het hengsten zijn, met steeds meer blauw sirenelicht van de politie in hun gezichten, en hun verbazing die daarop volgt. Daarna een shot van mij in een ambulance met een verbouwd gezicht, met hetzelfde piepje als in het begin op de achtergrond, en als ik glimlach, wordt het beeld zwart en dan stopt het piepje.

Zo zou het eruit moeten zien.

Maar goed.

Dit is geen film, en ik lig hier met twee gebroken vingers, een gescheurd ooglid, wat gekneusde ribben, een snee in mijn knie en nog wat dingen met mijn organen. Volgens de artsen is het niets ernstigs. Het heeft tijd nodig, zeggen ze, maar het komt wel goed. Zelfs dat geheugenverlies herstelt waarschijnlijk vanzelf, daar hoeft ik me geen zorgen over te maken. Volgens mij hebben ze dat wel een keer of tien gezegd.

Mijn ouders zitten op klapstoeltjes aan de rand van het bed. Ze hebben hun jassen nog aan.

‘Hoi,’ zeg ik met de stem van een bejaarde zanger.

Mijn moeder begint meteen te snotteren. ‘Hoi,’ zegt ze. ‘Je ligt in het ziekenhuis.’

‘Ja.’

‘Je moet nog een paar dagen blijven, zodat ze zeker weten dat er niets meer misgaat.’

‘Oké.’

‘Tes durfde niet mee. Ze logeert bij Luna.’

‘Oké.’

Daarna is het even stil. Natuurlijk, er piept en pompt van alles, maar niemand zegt iets. Mijn vader klopt mijn moeder op haar schouder. Hij kucht, staat op en zegt: ‘Ik ga even koffie halen.’

Die zwerver heb ik trouwens helemaal geen twee euro gegeven. Zijn neusgaten waren ongeveer even diep als van die bergtunnels in Zwitserland en er staken nog maar twee tanden in dat ontstoken tandvlees van hem. Ik heb hem wel eens een vrouw in haar gezicht zien spuwen. Ze gaf hem een broodje gezond en hij begon te gillen dat hij verdomme geld wilde. Hij smeed dat broodje terug, en daarna spuwde hij haar in haar gezicht. Dus nee, geen geld voor die zwerver. En het is ook helemaal geen kerst. Morgen is het februari.

Mijn vader blijft lang weg.

SEQ 1, SCÈNE 2

BINNEN, ZIEKENHUISKAMER, NAMIDDAG

Aan mijn bed staan af en toe wat meisjes van mijn leeftijd met witte jassen. De artsen wijzen naar verschillende plekken op de röntgenfoto's, leggen iets uit over stomp trauma en ze hebben het over inwendig letsel. De meisjes knikken, schrijven wat op en gaan weer verder.

Na de middelbare school had ik twee mogelijkheden: dokter of advocaat worden. Of zoals mijn vader zei: 'Als ik zo'n bak geld voor die school moet betalen, dan zorg je maar dat het ook wat oplevert.'

Mijn moeder stond ernaast en ze knikte. Ze is het eigenlijk altijd wel eens met mijn vader, vooral als het over geld gaat.

Ik koos voor advocaat. De enige goede reden die ik daarvoor kon bedenken, was omdat advocaten er op televisie beter vanaf kwamen dan dokters. Ze schreeuwden af en toe enthousiast, ontmaskerden boeven en ze hoefden al helemaal niet met hun vingers in vieze wonden te peuren. Bovendien kon je met die opleiding ook officier van justitie worden, en ook al wist ik niet precies wat dat inhield, meestal werd het wel spannend als er een officier van justitie was.

Wist ik veel dat vooral rijkeluiskindjes rechten studeerden.

Maar ach. Het is nog steeds beter dan dokter worden, en hier nu in een witte jas tegenover iemand als ik te staan, in elkaar gerost en met gore wonden. Sowieso kan ik niet zo heel erg goed tegen

bloed. Als het echt bloed is, tenminste.

Tessa kwam vanochtend met mijn ouders mee. Ze huilde, maar gelukkig niet zo lang. Binnen vijf minuten zei ze dat ik een kneus was en ze vroeg: ‘Heb je al iets van Mickey gehoord?’

Ik kende helemaal geen Mickey.

Tessa stond op, liep naar het prikbord naast het bed en bekeek de kaarten. Ze plukte er een af en zei: ‘Hier.’

‘Tessa,’ zei mijn moeder. ‘Niet nu.’

Natuurlijk had ik nog geen kaart bekeken voordat Tessa me deze onder mijn neus schoof. Van alleen nog maar denken aan dat soort kaarten krijg ik al jeuk. Kijk, dat mensen elkaar rotzooi geven die ze meteen weer wegflikkeren, oké, maar dat ze dan ook nog eens zo lelijk moeten zijn, met van die beertjes en bloemen en fruit, met vlinders en met domme spreuken: nee.

Op deze kaart stond een flets getekende beer te grijnzen met verband op zijn hoofd en een bos bloemen in zijn hand, met daarnaast in verschillende lettertypen: *Doe jij maar even heel veel niks.*

Doe jij maar even heel veel niks. Dat is niet eens echt een zin.

‘Lees dan, kneus,’ zei Tessa.

‘Tessa,’ zei mijn moeder.

‘Wat?’

Ik opende de kaart en zag een bol meisjeshandschrift. De puntjes waren nog net geen hartjes.

‘Het is misschien een stomme vraag,’ zei ik, ‘maar wie is Mickey?’

‘Lees nou maar,’ zei Tessa.

Ik las. *Hey Ben, stond er. Het komt goed, hoorde ik. Mooi. Veel beterschap. Mickey.*

Mickey was in ieder geval niet iemand van veel woorden en lange zinnen.

‘Ze heeft je gered,’ zei Tessa.

‘Tessa, niet nu!’ Mijn moeder stond op, pakte de kaart en hing hem weer aan het prikbord. ‘Het was op tv,’ zei Tessa. ‘Ze is een held. En ze is heel knap.’

‘Alsjeblieft, Tessa. Ben moet rust hebben.’

‘Als zij er niet was geweest, was je misschien wel dood, zeiden ze.’

Mijn moeder pakte haar bij haar arm en zei: ‘Tessa, hou op.’

Tessa was geschrokken, dat zag ik. Mijn moeder zei op een gedempte, vinnige toon tegen haar dat ze niet over het ongeluk mocht praten, en even dacht ik dat Tessa zou gaan huilen, maar dat gebeurde niet. Mijn vader kuchte en keek uit het raam.

Nu is iedereen weer weg. Er is alleen maar een piepje, en als ik op het knopje druk, komt er een verpleegster om me op de wc te zetten. Verder gebeurt er niets. Ik hoef niet eens met mijn grote teen te wiebelen.

SEQ 1, SCÈNE 3

BINNEN, ZIEKENHUISKAMER, AVOND

Het was dus geen ongeluk. Het zit zo: ik heb me expres door twee neonazi's in elkaar laten slaan. Dat klinkt best wel dom, maar op dat moment leek het me geen slecht idee. Iets met sterven als held enzovoort.

Maar goed, laat ik bij het begin beginnen. Zo ging het:

In de laatste week van januari krijg ik een brief van de universiteit. Een brief, dat klinkt officieel, en dat is het ook. Eerst waarschuwden ze per e-mail, maar nu is er dus die brief, met daarin dat ik te weinig punten heb en te veel werkcolleges heb gemist. Dat ik eventueel een afspraak kan maken met een adviseur als daar goede redenen voor zijn, en dat ik niet alles hoeft terug te betalen als ik mij uitschrijf voor 1 februari.

1 februari. Dat is over twee dagen.

Ik pak mijn fiets en vertrek. Misschien is er wel iets te regelen met Leo. Meer werk, meer verantwoordelijkheden. Assistent-manager, of zoiets. Ik ben er toch al bijna iedere dag.

Leo, dat is mijn baas. Hij bezit twee Hollywoodbioscopen in het centrum, al zou je dat misschien niet zeggen als je hem ziet. Of tenminste: voor ik Leo kende, dacht ik bij een bioscoopbaas om een of andere reden aan een soort Willie Wonka. Leo is zo ongeveer het tegenovergestelde. Zijn gezicht zit zo vol met kleine putjes dat het lijkt alsof hij een keer in een frietpan gevallen is en zijn hoofd is niet egaal kaal, want op de kaalste middenbaan

staan nog net wat lange losse sprieten overeind.

Hij zit aan zijn tafel als ik binnenkom, vouwt zijn krant op en zegt: 'Ha Ben. Ga zitten.'

Ik schuif aan. Leo kijkt serieus.

'Laat ik maar meteen met de deur in huis vallen,' zegt hij. 'Het gaat niet goed. Helemaal niet zelfs.' Hij zucht. 'In de kerstvakantie hebben de films niet gedaan wat ze moeten doen.'

Ik zie zijn ogen waterig worden. Hij houdt zijn adem even in en zegt dan: 'Dat betekent dat we weer terug moeten naar die twaalf uur per week uit je contract, Ben.' Hij schudt met zijn hoofd. 'Het spijt me,' zegt hij. 'Maar zo'n jongen van een jaar of vijftien is gewoon goedkoper dan jij, snap je?'

Ik slik. 'Oké,' zeg ik. Ik snap het ook echt wel.

'Ik zou ook willen dat het anders was,' zegt Leo.

'Het is oké,' zeg ik. 'Geen probleem.'

Leo knikt kort, loopt naar de balie en rommelt met het koffiezetapparaat. Ik ga naar de kleedkamer en trek mijn werkshirt aan, en als ik weer terugkom, zit Leo weer aan zijn tafel bij het raam. Hij schuift een deel van de krant mijn kant op en we zitten een tijdje zo lezend naast elkaar tot de pauze van de vroege films begint.

Twaalf uur per week.

Dat is nog niet eens genoeg om mijn huur te betalen.

Die avond bezoeken de twee nazi's onze bioscoop. Net nadat we de zalen dicht hebben gedaan, komen ze binnen. Twee kale mannen die vooral heel erg hun best doen om op Edward Norton en zijn broertje in *American History X* te lijken. Ze lopen langs de kassa en trekken een blik bier open voordat ze de zaal betreden.

Ik kijk naar Leo en Leo kijkt naar buiten. 'Moeten we de politie bellen?' vraag ik.

‘Nee, nee, geen politie,’ zegt Leo. ‘Dat maakt het alleen maar erger. Gewoon uitzitten. Ze gaan vanzelf wel weer weg.’

Ik knik. Leo heeft dit vast al vaker meegemaakt, dus hij weet wat we moeten doen. Hij weet hoe je met dit soort dingen om moet gaan.

Dat valt uiteindelijk toch tegen. Na mijn rondje langs de zalen kom ik de foyer in en daar zie ik een van de nazi's tegenover Leo staan. Hij steekt een sigaret op en neemt een paar trekjes, terwijl hij Leo aanstaart. Daarna gooit hij zijn sigaret op de vloerbedekking en zegt: ‘Wat verdienen jullie nou op zo'n avond?’

Hij houdt zijn hand in zijn jaszak, alsof hij een bank wil overvallen in een slechte comedy. Ik weet het zeker: die nazi heeft geen geweer, anders laat hij het wel zien.

Leo vertrekt ook geen spier. Hij vertelt over gesloten betaalsystemen die beveiligd zijn tegen diefstal. Al ons geld wordt direct weggesluisd naar een kluis. Een goed systeem. Veilig ook.

De nazi haalt zijn neus op, kauwt even op het snot dat hij in zijn mond heeft en rochelt op de grond. ‘Interessant,’ zegt hij.

Op dat moment komt de ander het toilet uit. Hij tikt me tegen mijn achterhoofd en zegt: ‘Fijne avond, pikkie.’

Ik heb wel een idee van wat die ander in de toiletten gedaan heeft, en inderdaad, het is ongeveer zoals ik verwachtte. Het water loopt vanuit de wasbakken op de vloer: alle kranen staan open en de putjes zijn dichtgestopt met papieren doekjes. De vuilnisbak is van de muur getrokken en op de wc-deuren staan grote, zwarte hakenkruizen gekalkt. Naast een van de potten ligt een stinkende hoop drek. Het is niet zomaar poep, nee, het lijkt nog het meest op een kruising tussen kinderdiarree, kots en koeienstront.

Ik slik en ik haal Leo. Hij schudt zijn hoofd. ‘Ga maar,’ zegt hij.

‘Ik ruim het wel op. En neem voor de zekerheid de nooduitgang.’

‘Weet je het zeker?’

‘Ik ruim het wel op, Ben.’

Op dat moment had ik natuurlijk naar Leo moeten luisteren. Ik had de nooduitgang moeten nemen, moeten kijken of de kust veilig was, mijn fiets moeten pakken en naar huis moeten fietsen. Maar dat deed ik niet. Ik liep naar buiten en riep: ‘Klootzakken!’ En zo werd ik wakker in het ziekenhuis.

Als Ben na een uit de hand gelopen ruzie wakker wordt in het ziekenhuis, is zijn leven nog steeds dezelfde puinhoop. Hij heeft een verkeerde studie gekozen, kent eigenlijk niemand in de stad waar hij nu woont, en de bioscoop waar hij werkt, moet misschien sluiten. Weer bij zijn ouders gaan wonen is geen optie, maar wat dan wel? En wat moet hij doen met dat meisje Mickey, die steeds blijft opduiken?

*Een filmisch verhaal dat een zachte spot werpt op eenzaamheid.
Voor young adults die van tragikomedies houden.*

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044846645

